

1. KAPITOLA

Saint

Současnost

MYSLÍM, ŽE nikdo nedokáže úplně vysvětlit, jaké je cítit se zrazený. Tam, kde ve vaší hrudi spočívala důvěra, zeje prázdná díra. Nikdy ji nemůžete nahradit. Když vás někdo zradí, vytrhne důvěru, kterou jste mu dali, tak násilně, že po ní dlouho poté zůstane povrchové poškození. Potom se pokusíte to místo zase zaplnit. Teprve když hluboce toužíte a potřebujete té osobě znovu důvěřovat, konečně vám dojde, že v té prázdné dutině zůstaly známky zkázy. Praskliny a poškození. Takže cokoli tam teď dáte, bude vytékat ven.

Možná tedy dokážu vysvětlit pocit zrady.

Možná by mě to mělo děsit.

Možná by to mělo děsit je.

Nezmění se tím však události, které se už staly. Které vedly k tomu, kde se nacházím dnes. Právě teď. Poté co mě unesl jediný člověk, kterému jsem kdy důvěřovala.

Někdo zaklepe na dveře. *Ťuk, ťuk, ťuk*. Měla bych říct *dále*. Být zdvořilá. Zatímco si však prohlížím náplast na krku, tmavé stíny pod očima a vrabčí hnízdo, jemuž jsem dřív říkala vlasy, něco mi docvakne.

Všechno, co se včera večer stalo, bylo skutečné.

Velice reálné.

Byla jsem zrazena.

Obrovsky.

Prudce vydechnu. Ani jsem si neuvědomila, že jsem zadržovala dech. Položím si ruce do klína a dál hledím do ozdobného zrcadla na sebe.

„Dále.“

Na mramoru tiše vrzne podpatek. Ty tiché kroky nepoznávám. Atmosféra se maličko změní, jako by mou doutnající zlost zalila vlna klidu.

„Saint.“ Má něžný hlas, v dokonalém kontrastu s energií, kterou vyzařuje.

Zajímavé.

Odmítám se na ni podívat. Ať je to kdekoli, myslím, že jsem slyšela její hlas krátce předtím, než jsem omdlela.

Položí na starobylý toaletní stolek sklenici džusu. Bojuju s tím, abych ji rychle nepopadla. V ústech mám sucho, jako bych cucala chomáčky bavlny. Trápí mě žízeň.

„Jsem Veronika.“ Po sklenici sklouznou kapky vody. Zavrtím se na stoličce.

„Vítej v mém domě,“ pokračuje a na chvíli se odmlčí, než zase promluví. „Proboha, děvče, napij se, než to udělám za tebe. Bolí mě z tebe hlava, fakt.“

Natáhnu se pro sklenici a polknu povzdech, když mi chladná hustá tekutina sklouzne do vyprahlého krku. Bože. Chutná to, jako by to pocházelo z rajské zahrady. Což nemusí být nutně dobře.

Olíznu si popraskané rty a konečně zvednu oči k postavě v zrcadle. „Kde to jsem?“